

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/92/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117211069
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6117211069.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Lucie Mizerovej a členov senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpeného splnomocnencom: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovaným: 1/ Mgr. P. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., 2/ neb. Mgr. U. F., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, naposledy bytom Y. M. XXXX/XX, S., 3/ Ing. P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ulica D. U. XXXX/XX, S., zastúpený splnomocnencom: HARŠÁNY advokáti, s.r.o., so sídlom Hlavná 31/15, Trnava, IČO: 50 481 355, 4/ Ing. F. O., nar. XX.X.XXXX, bytom Y. XXX/X, N., zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária MCL, s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 50 074 369, o zaplatenie 200.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 4/ proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Trnava z 21. februára 2019 č.k. 28Cb/50/2018-1024, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a výroku III. o trovách konania **p o t v r d z u j e**.
- II. Odvolanie žalovaného 4/ voči zvyškovu zamietajúcemu výroku II. **o d m i e t a**.
- III. Žalobcovi priznáva voči žalovanému 4/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým čiastočným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému 4/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 13,30 % ročne zo sumy 200.000 eur od 25.5.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných 1/, 2/ a 4/ zaniká do poskytnutej výšky plnenia povinnosť plnenia ostatných žalovaných 1/, 2/ a 4/; výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti úrokov z omeškania voči žalovanému 4/ zamietol; výrokom III. uložil žalovanému 4/ povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne so žalovanými 1/ a 2/ žalobcovi trovy konania vzniknuté do vydania platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Up/35/2017 zo dňa 9.5.2017 v rozsahu 38,4 % a ďalej uložil žalovanému 4/ povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vzniknuté po vydaní platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Up/35/2017 zo dňa 9.5.2017 v rozsahu 38,4 %.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 261 ods. 6 písm. d/, ods. 7, § 497, § 303, § 304 ods. 1, § 306 ods. 1, § 369 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“ alebo „ObZ“), § 37 ods. 1, § 39, § 49a, § 40a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“).

3. Vecne dôvodil, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu, doručeným upomínaciemu súdu dňa 11.4.2017, domáhal voči žalovaným 1/ až 4/ ako ručiteľom zaplata sumy 200.000 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Upomínací súd vydal vo veci platobný rozkaz sp. zn. 16Up/35/2017 z 9.5.2017, ktorým žalobnému návrhu v plnom rozsahu vyhovel a žalovaných 1/ až 4/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu s príslušenstvom. Predmetný platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť voči žalovanému 1/ dňa 15.6.2017 a voči žalovanému 2/ dňa 14.6.2017. Platobný rozkaz sa nepodarilo doručiť žalovanému 3/ do vlastných rúk a žalovaný 4/ podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor. Predmetom konania tak zostal nárok žalobcu voči žalovaným 3/ a 4/.

4. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že medzi stranami vznikol obchodnoprávny záväzkový vzťah na základe zmluvy o kontokorentnom úvere z 10.1.2008 (č.l. 165 spisu) v znení jej dodatkov č. 1 až 9, uzatvorenej podľa § 497 a nasl. ObZ, na základe ktorej žalobca (resp. jeho právny predchodca) poskytol dlžníkovi - spoločnosti AD TEAM s.r.o. kontokorentný úver formou čerpania finančných prostriedkov na účte do výšky povoleného debetu a dlžník bol oprávnený kontokorent opakovane používať a splácať do povolenej výšky až do konečnej doby splatnosti. V zmysle dodatku č. 7 k zmluve o kontokorentnom úvere z 24.3.2011 (č.l. 178 spisu) došlo k navýšeniu úverového rámca na sumu 800.000 eur a v zmysle dodatku č. 9 k zmluve o kontokorentnom úvere z 11.3.2013 (č.l. 182 spisu) bola predĺžená lehota splatnosti poskytnutého kontokorentného úveru do 10.4.2013. V danom prípade išlo medzi žalobcom a dlžníkom o obchodnoprávny vzťah (tzv. absolútny obchod), pretože sa týkal zmluvného vzťahu v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) ObZ.

5. Podľa tvrdenia žalobcu uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 36K/35/2015 z 9.12.2015 (zverejneným v obchodnom vestníku dňa 18.12.2015) bol na majetok dlžníka - spoločnosti AD TEAM s.r.o. vyhlásený konkurz. Pohľadávka žalobcu bola v konkurznom konaní správcom zistená v prihlásenom rozsahu a predstavovala ku dňu vyhlásenia konkurzu sumu spolu vo výške 1.010.304,22 eura (titulom istiny 786.969,11 eura, úrokov 15.370,05 eura a úrokov z omeškania 207.965,06 eura), pričom žalobca si v tomto súdnom konaní uplatnil nárok na zaplata istiny úverovej pohľadávky iba vo výške 200.000 eur. Keďže žalovaný 4/ nespochybňoval výšku žalovaného nároku, mal súd prvej inštancie tieto skutkové tvrdenia žalobcu za nesporné. Zároveň z predložených výpisov z kontokorentného účtu spoločnosti AD TEAM vyplynulo, že k načerpaniu úverovej sumy až do výšky 800.000 eur došlo. Podľa výpisu z účtu ku dňu 30.4.2013 (č.l. 496 spisu) činila nesplatená výška kontokorentného úveru sumu 786.230,39 eura, pričom z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by zo strany dlžníka AD TEAM, resp. žalovaných k úhrade dlžnej sumy (alebo jej časti) došlo. Súd v tejto súvislosti podotkol, že ak by aj k určitej čiastočnej úhrade žalovanej sumy zo strany pôvodného dlžníka, resp. ostatných ručiteľov došlo, nemá to vplyv na subsidiárnu povinnosť žalovaného 4/ plniť dlh voči žalobcovi, pretože je rozsudkom zaviazaný na úhradu dlhu len v rozsahu, v ktorom nedošlo k plneniu zo strany ostatných žalovaných a naopak.

6. Po uzavretí zmluvy o kontokorentnom úvere, žalovaný 4/ (spoločne s ostatnými žalovanými) sa podpísaním Vyhlásenia ručiteľa č. 4210245805 z 24.3.2011 v znení jeho dodatku č. 1 z 11.3.2013 zaviazal, že ako ručiteľ uhradí pohľadávky veriteľa (žalobcu) vyplývajúce zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 4210245805 z 11.1.2008 v znení jej neskorších dodatkov, a to v prípade, ak dlžník (spoločnosť AD TEAM, s.r.o.) nesplátí svoj splatný záväzok.

7. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom, preto sa strany budú v právnom vzťahu vyplývajúcom zo zmluvy o úvere, ako aj v právnom vzťahu, ktorý vznikne zo zabezpečenia záväzku dlžníka, riadiť Obchodným zákonníkom. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu vyplýva, že vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2010, sp. zn. 5 Obo 12/2010). Právne vzťahy založené zmluvou o úvere (§ 497 ObZ) zo zákona reprezentujú doktrinálnu kategóriu tzv. „absolútnych obchodov“. Jej rozhodujúcim znakom je forma (typ) vzťahu, nie jeho subjekty. Nevyžaduje sa teda, aby išlo výlučne o vzťahy medzi podnikateľmi. Súčasne platí, že ustanovenie § 261 ods. 7 ObZ výslovne stanovuje pravidlo, že akcesorické záväzky, teda jednotlivé zabezpečujúce prostriedky (vrátane ručenia) sledujú právny režim hlavného záväzku. To znamená, že v prípade záväzkových vzťahov vymedzených v § 261 ods. 1 až 6 ObZ, ak ide o záväzok zabezpečujúci ich plnenie, takýto

záväzok vždy podlieha režimu ObZ, a to bez ohľadu na to, či zabezpečuje záväzok povahy relatívnej alebo povahy absolútnej.

8. Obchodný zákonník obsahuje osobitnú komplexnú úpravu ručenia ako zabezpečovacieho inštitútu v obchodnoprávných vzťahoch, preto sa právna úprava Občianskeho zákonníka pre obchodné záväzkové vzťahy nepoužije. Ide o kogentné ustanovenie bez možnosti odlišnej úpravy zmluvných strán. Ručenie má akcesorický a subsidiárny charakter. Záväzok ručiteľa voči veriteľovi vznikajúci z titulu ručenia je vo vzťahu k hlavnému obligačnému vzťahu existujúcemu medzi veriteľom a dlžníkom vzťahom akcesorickým. Akcesorita ručenia znamená, že medzi veriteľom a dlžníkom z hlavného záväzkového vzťahu nejde o spoludlžnícky vzťah, ale že ručiteľ je iba v postavení vedľajšieho dlžníka. Akcesorita vyjadruje závislosť zabezpečovacieho záväzku na záväzku hlavnom, teda znamená, že vznik a trvanie zabezpečovaného záväzku je priamo podmienené existenciou hlavného (zaisťovaného) záväzku.

9. S poukazom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie vyhodnotil námietky žalovaného 4/ o absolútnej neplatnosti jeho ručiteľského vyhlásenia podľa § 53 ods. 5 OZ z dôvodu, že je spotrebiteľom a ručiteľské vyhlásenie neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., ako neopodstatnené. Záväzkový vzťah medzi žalobcom (resp. jeho právnym predchodcom) a hlavným dlžníkom - spoločnosťou AD TEAM, s.r.o. založený zmluvou o kontokorentnom úvere má povahu tzv. „absolútneho obchodu“ a takýto hlavný záväzkový vzťah sa spravuje ustanoveniami ObZ (§ 497 a nasl.), pričom ručenie žalovaných 1/ až 4/, ktorým zabezpečili záväzok spoločnosti AD TEAM z úverovej zmluvy, sa spravuje rovnakým právnym režimom ako hlavný úverový záväzkový vzťah, a to v zmysle § 261 ods. 7 ObZ. Obzvlášť je to zvýraznené v prípade fyzickej osoby, ktorá ako spoločník (bez ohľadu na výšku obchodného podielu) má úzke väzby k obchodnej spoločnosti - dlžníkovi. Takúto fyzickú osobu v žiadnom prípade nemožno považovať za spotrebiteľa v ručiteľskom vzťahu, v ktorom zabezpečuje uhradenie záväzku obchodnej spoločnosti ako hlavného dlžníka (napr. R 18/2017). Niet žiadneho dôvodu a takýto výklad ani nemá oporu v zákonnej úprave, aby sa ručenie ako akcesorický vzťah k hlavnému vzťahu riadilo iným právnym režimom ako samotný hlavný záväzkový vzťah. Už aj z logického posúdenia vzájomných vzťahov veriteľa a ručiteľa nemožno spoločníka obchodnej spoločnosti, ktorý prevezme ručenie za záväzky tejto spoločnosti (ale rovnako tak hocikáku tretiu osobu), považovať za spotrebiteľa, pretože v prípade ručenia ako akcesorického záväzku nejde zo strany veriteľa o poskytnutie akéhokoľvek tovaru alebo služby, ktorú by ručiteľ spotreboval. Ak má hlavný záväzkový vzťah charakter obchodnoprávneho vzťahu, potom aj zabezpečovací vzťah vzťahujúci sa k hlavnému záväzkovému vzťahu má rovnaký charakter. Inými slovami, obchodnoprávny charakter ručenia (ako akcesorického vzťahu) sa odvíja od obchodnoprávneho charakteru zabezpečeného záväzku (napr. úveru), a nie od postavenia subjektov, ktorí zabezpečenie poskytli. Vzhľadom na uvedené sa preto na vzťah žalobcu a žalovaných 3/ a 4/ použijú ustanovenia ObZ, pričom aplikácia spotrebiteľského práva v danom prípade neprichádza do úvahy. Súd preto neposudzoval otázku platnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného 4/ vo vzťahu k § 53 ods. 5 OZ, ani k ustanoveniam zákona č. 129/2010 Z.z.

10. Vyhlásenie ručiteľa musí v zmysle platnej právnej úpravy spĺňať formálne aj obsahové náležitosti. Z hľadiska formy musí byť dodržaná písomná forma, ktorá je podmienkou platnosti vyhlásenia. Z hľadiska obsahu musí vyhlásenie obsahovať určenie dlžníka, veriteľa a ručiteľa tak, aby nevznikla pochybnosť, o ktoré osoby ide. Z ručiteľského vyhlásenia musí byť tiež zrejmé, o aký záväzok ide, teda ktorý záväzok má byť zabezpečený ručením. Dôležitá je jeho presná identifikácia z hľadiska určitosti zabezpečovaného záväzku, t.j. špecifikácia čo do rozsahu (výšky pohľadávky), obsahu (stanovenie konkrétnych práv a povinností zmluvných strán), ako aj právneho dôvodu (napríklad úver). Môže ísť pritom o rôzne spôsoby identifikácie, napríklad konkrétnym určením výšky záväzku, za ktorý sa ručenie preberá, prípadne odkazom na zmluvu alebo inú listinu, v ktorej je záväzok jednoznačne identifikovaný. Z ustanovenia § 303 ObZ expressis verbis nevyplýva, aby ručiteľ vo svojom vyhlásení špecifikoval rozsah ručenia, preto ak sa tak nestane, predpokladá sa, že sa ručiteľ zaručuje za celý záväzok. Ak by takýto úmysel ručiteľ nemal, musí vo vyhlásení stanoviť, za akú časť záväzku ručí.

11. Ručiteľské vyhlásenie žalovaného 4/ v znení jeho dodatku č. 1 spĺňalo podľa súdu prvej inštancie formálne aj obsahové náležitosti platného právneho úkonu. Ručenie žalovaného 4/ odkazuje špecificky na konkrétnu úverovú zmluvu, a to v rozsahu čísla, dátumu uzavretia aj výšky poskytnutých prostriedkov. Takisto záväzok žalovaného 4/ ako ručiteľa je v predmetnom vyhlásení dostatočne určito a zrozumiteľne vyjadrený.

12. K námietke žalovaného 4/ o nedostatku slobody vôle podľa § 37 ods. 1 OZ, súd prvej inštancie uviedol, že musí ísť o konanie pod nedovoleným nátlakom zo strany druhého účastníka zmluvy alebo tretej osoby. Teória občianskeho práva rozoznáva dva druhy takého nátlaku, a to fyzické a psychické donútenie. Ak fyzické donútenie možno vylúčiť, zostáva možnosť použitia bezprávnej vyhrážky ako akt psychického donútenia, ktorý je adresovaný tomu, koho právny úkon sa vynucuje. O túto kategóriu nedovoleného nátlaku môže ísť iba v situácii, keby bola zistená príčinná súvislosť medzi urobenou vyhrážkou a vynúteným právnym úkonom (nález Ústavného súdu ČR zo 14. mája 1997 sp. zn. II. ÚS 28/1996). Bezprávnou vyhrážkou je vyhrážka, ktorou sa vynucuje niečo, čo nesmie byť vynucované, pričom môže spočívať v tom, že sa vyhráža niečím, čo hrozíaci nie je vôbec oprávnený vykonať, alebo čo je síce oprávnený vykonať, ale nesmie tým hroziť tak, aby niekoho dohnal k určitému právnemu úkonu; nie je pritom potrebné, aby cieľ, ktorý je sledovaný použitím bezprávnej vyhrážky, bol sám protiprávny. Musí ísť ďalej o vyhrážku takého druhu a takej intenzity, aby podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu u toho, voči komu bola použitá, vzbudila dôvodnú obavu a vyhrážka musí byť adresovaná tomu, koho právny úkon sa vynucuje alebo osobám jemu blízky (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 9. decembra 1998 sp. zn. 3 Cdon 1522/1996).

13. Z vykonaného dokazovania (vrátane výsluchu svedkyne Ing. O.) súd nezistil žiadne skutočnosti odôvodňujúce záver, že by k podpisu ručiteľského vyhlásenia žalovaného 4/ vrátane jeho dodatku č. 1 došlo protiprávnym nátlakom, či už zo strany žalobcu, žalovaného 1/, žalovaného 2/ alebo akejkolvek inej osoby. Svedkyňa Ing. O. k tomu uviedla, že atmosféra pri podpisovaní prolongácie splatnosti úverovej zmluvy a ručiteľských vyhlásení žalovaných 3/ a 4/ bola normálna a štandardná. Takisto žalovaný 3/ potvrdil, že „nešlo o žiaden fyzický alebo psychický nátlak“, ale jeho ručenie malo byť vynútené okolnosťami a situáciou bez možnosti rokovať, pretože žalovaní 3/ a 4/ boli zavolaní do firmy, kde od nich bolo požadované podpísanie ručiteľských listín. Žalovaný 3/ predmetné ručiteľské vyhlásenie (resp. dodatok č. 1 k ručiteľskému vyhláseniu) podpísal, pretože spoločnosti AD TEAM narástol objem výroby a spoločnosť potrebovala finančné prostriedky na jej ďalší rozvoj. Podobne aj žalovaný 4/ uviedol, že konatelia spoločnosti mu tvrdili, že úver pomôže podnikaniu a ak nechce prísť o svoj majetok tým, že spoločnosť prestane podnikáť, musí podpísať ručiteľský záväzok. Súd mal za to, že situácia, ako ju opísali žalovaní 3/ a 4/ nepredstavuje či už zo strany banky (žalobcu), alebo konateľov spoločnosti (žalovaní 1/ a 2/) nedovolený nátlak. Práve naopak, súd považoval za úplne legitímne, ak veriteľ (banka) poskytujúci úver obchodnej spoločnosti si ako podmienku poskytnutia úveru alebo predĺženia jeho splatnosti (navyše pri úverovom rámci v rozsahu 800.000 eur) stanoví za účelom zabezpečenia návratnosti poskytnutých finančných prostriedkov, ručenie všetkých spoločníkov tejto spoločnosti (vrátane minoritných). A takisto za úplne legitímne považoval, ak obchodná spoločnosť (prostredníctvom jej konateľov) vyžaduje od všetkých spoločníkov určitú formu spoluúčasti na zabezpečení jej ďalšieho fungovania a rozvoja, a to aj napríklad prevzatím ručenia za úver poskytnutý spoločnosti, ktorá ho potrebuje na svoje ďalšie podnikanie. Aj v tomto smere súd opätovne poukázal na vyjadrenie žalovaného 3/, ktorý priznal, že pri podpisovaní dodatku č. 1 k ručiteľskému vyhláseniu bol ubezpečený, že úver sa riadne spláca, čo bola v tom čase aj pravda. Na základe uvedeného mal súd za to, že žalovaný 4/ podpísal ručiteľské vyhlásenie vrátane jeho dodatku č. 1 v situácii, keď spoločnosť AD TEAM ešte prosperovala a učinil tak v záujme jej ďalšieho rozvoja. Skutočnosť, že postupom času sa spoločnosť AD TEAM dostala do stavu insolventnosti a nebola schopná vyrovnáť sama svoje záväzky aj voči žalobcovi, nie je dôvodom na to, aby bol žalovaný 4/ zbavený ručiteľských povinností, na ktoré sa sám dobrovoľne zaviazal.

14. Vo vzťahu k námietke žalovaného 4/ o jeho uvedení do omylu súd prvej inštancie uviedol, že z ustanovenia § 49a OZ vyplýva, že právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Ustanovenie § 49a OZ však nemožno vykladať tak, že na jeho základe je osoba, ktorá sa omylu dovoľáva, zbavená povinnosti si sama, podľa okolností konkrétneho prípadu, zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje táto osoba za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu a bez príčiny sa vo svojom úsudku nechala mylne ovplyvniť prípadnými náznakmi riešenia zamýšľaného právneho úkonu (ZSP 1/2010).

15. K vyššie uvedenému súd navyiac dodal, ak malo byť v prípade žalovaného 4/ dôvodom neplatnosti právneho úkonu - ručiteľského vyhlásenia (resp. jeho dodatku č. 1), uvedenie žalovaného 4/ do omylu, išlo by o tzv. relatívne neplatný právny úkon v zmysle § 40a OZ. Pritom relatívnej neplatnosti

právneho úkonu sa môže dovolať len ten účastník právneho vzťahu, ktorý omyl nevyvolal, resp. konal v ospravedliteľnom omyle. Omylu sa nemôže dovolávať tá strana, ktorá omyl vyvolala alebo ak si je omylu druhej strany vedomá a nič proti tomu neurobila. Pre dovolanie sa neplatnosti právneho úkonu platí 3-ročná premlčacia doba, ktorá plynie od momentu, kedy bol právny úkon v omyle urobený. Proti omylu, ktorý spôsobil druhý účastník zmluvy, sa za podmienok uvedených v § 49a OZ môže dotknutá strana brániť dovolaním sa neplatnosti právneho úkonu mimo súdu. Ak druhý účastník existenciu omylu popiera, môže sa mýliaci účastník zmluvy dovolať neplatnosti právneho úkonu v súdnom konaní, a to napríklad aj uplatnením námietky v akejkoľvek procesnej forme proti žalobe druhej strany na plnenie; námietku možno pritom uplatniť do troch rokov od urobienia právneho úkonu v omyle.

16. Žalovaný 4/ odôvodnil svoju procesnú obranu o tom, že bol pri podpisovaní ručiteľského vyhlásenia uvedený do omylu a bol na neho vyvíjaný nátlak, aj neštandardným postupom banky spočívajúcim v tom, že na úverových podmienkach je overený podpis zamestnancom banky a na pôvodnej zmluve o kontokorentnom úvere overený nie je. Súd vo vzťahu k takejto námietke žalovaného 4/ uviedol, že z hľadiska posudzovania prípadného neoprávneného nátlaku, resp. uvedenia do omylu bola absolútne irelevantná a na základe takýchto skutkových tvrdení nemožno v žiadnom prípade dospieť k záveru o neplatnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného 4/. Navyše, aj keby súd konštatoval neplatnosť ním namietaného právneho úkonu urobeného v omyle, išlo o by o tzv. relatívnu neplatnosť v zmysle § 40a OZ, ktorej sa však žalovaný 4/ nedomáhal voči žalobcovi v zákonnej 3-ročnej lehote.

17. K vyššie uvedenému súd poznamenal, že z morálneho hľadiska sa môže javiť ako nespravodlivé, aby menšinoví spoločníci museli uhradiť sumu, ktorú dlží spoločnosť AD TEAM žalobcovi a ktorú oni svojím konaním nespôsobili (pretože chod spoločnosti neriadili), avšak z právneho hľadiska nemožno akceptovať ich argumentáciu o nátlaku, nedobrovoľnom konaní, či konaní v omyle. Žalovaný 4/ si nepochybne musel byť vedomý dôsledkov podpisu ručiteľských vyhlásení a aj podnikateľského rizika vyplývajúceho z podnikania spoločnosti AD TEAM, v ktorej je stále spoločníkom (hoci menšinovým).

18. S ohľadom na uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný a preukázaný, a preto zaviazal čiastočným rozsudkom žalovaného 4/ na zaplatenie žalovanej sumy 200.000 eur.

19. Vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu žalovanej pohľadávky, súd prvej inštancie uviedol, že podľa čl. II bod 2 dodatku č. 1 ručiteľského vyhlásenia strany vylúčili aplikáciu dispozitívneho ustanovenia § 306 ods. 1 ObZ a dohodli sa na tom, že ručiteľ uspokojí zabezpečenú pohľadávku veriteľa (žalobcu) s príslušenstvom v prípade, ak dlžník (AD TEAM) nesplätí svoj splatný záväzok aj bez predchádzajúcej písomnej výzvy veriteľa dlžníkovi. Súčasne však v zmysle čl. II bod 1 dodatku č. 1 ručiteľského vyhlásenia sa zmluvné strany dohodli, že „na prvú písomnú výzvu veriteľa obsahujúcu jeho vyhlásenie, že dlžník neuhradil pohľadávku riadne a včas uhradí pohľadávku veriteľa v lehote určenej veriteľom vo výzve a ak táto vo výzve nebude určená, tak v lehote 7 kalendárnych dní po doručení výzvy“. Žalobca v konaní nepreukázal doručenie výzvy žalovanému 4/ na uhradenie dlžnej sumy, súd preto za výzvu na zaplatenie dlžnej sumy považoval doručenie žaloby žalovanému 4/ dňa 17.5.2017 (č.l. 56 spisu). Splatnosť žalovanej pohľadávky tak voči žalovanému 4/ nastala v zmysle § 340 ods. 2 ObZ po uplynutí 7 dní od doručenia výzvy (formou žaloby), t.j. dňa 25.5.2017.

20. Pri posudzovaní požadovaného úroku z omeškania vychádzal súd zo skutočnosti, že zo strany žalovaného 4/ (ani ostatných žalovaných) nedošlo k úhrade dlžnej sumy, čím žalobcovi vznikol zákonný nárok požadovať popri plnení istiny aj zmluvne dohodnutú výšku úrokov z omeškania odo dňa omeškania žalovaného 4/. Na základe toho súd uložil žalovanému 4/ povinnosť zaplatiť žalobcovi dohodnutý úrok z omeškania vo výške 13,30 % ročne zo sumy 200.000 eur od 25.5.2017 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti úrokov z omeškania súd žalobu vo vzťahu k žalovanému 4/ zamietol, pretože žalobca nepreukázal dôvodnosť jeho nároku aj na úroky z omeškania za dobu od 11.4.2013 do 24.5.2017, keď v konaní nebolo preukázané doručenie výzvy na zaplatenie dlhu žalovanému 4/ (pred doručením žaloby).

21. V danom prípade súd prvej inštancie rozhodol čiastočným rozsudkom len vo vzťahu k žalovanému 4/, pretože pri preskúmaní spisového materiálu zistil, že žalovanému 3/ nebola doposiaľ účinne doručená žaloba, a teda vo vzťahu k žalovanému 3/ bolo rozhodnutie v merite veci predčasné.

22. Súd nevykonal dôkazy výsluchom konateľov spoločnosti AD TEAM - pôvodného žalovaného 1/ a pôvodného žalovaného 2/, pretože súdu sa nepodarilo zistiť aktuálny pobyt pôvodného žalovaného 1/

a zabezpečiť tak jeho účasť na pojednávaní a podľa oznámenia právneho zástupcu žalovaného 3/, pôvodný žalovaný 2/ zomrel. Súd nepripustil návrh právneho zástupcu žalovaného 4/ na vykonanie dokazovania výsluchom žalovaných 3/ a 4/ podaný až na pojednávaní dňa 22.1.2019, lebo nebol podaný včas napriek poučeniu o sudcovskej koncentrácii konania. Okrem toho, žalovaní 3/ a 4/ mali dostatok priestoru na to, aby sa v konaní vyjadrili, čo v konečnom dôsledku aj prostredníctvom právnych zástupcov urobili (či už písomne alebo ústne na pojednávaniach). Zároveň súdu nebolo zrejmé, čo iné malo byť výsluchom oboch žalovaných preukázané nad rámec toho, čo už v konaní uviedli. Takisto súd nevykonával dôkaz znaleckým skúmaním pravosti podpisu pôvodného žalovaného 1/ na úverovej zmluve. Súd neakceptoval procesnú obranu žalovaného 4/ ohľadom popretia pravosti podpisu pôvodného žalovaného 1/ na zmluve o kontokorentnom úvere, pretože nebola uplatnená včas. V tejto súvislosti súd zároveň uviedol, že samotný žalovaný 1/ svoj podpis na zmluve nijakým spôsobom nerozporoval, voči nároku žalobcu vyplývajúceho z tejto zmluvy nijakým spôsobom nenamietal a konanie bolo voči nemu právoplatne skončené. Námietku pravosti podpisu súd považoval len za účelovú obranu a mal za to, že všeobecnú požiadavku žalovaného 4/ o vykonanie dokazovania na preukázanie platného a účinného uzatvorenia zmluvy, nemožno považovať za námietku neplatnosti podpisu pôvodného žalovaného 1/ na zmluve, ani za návrh na vykonanie dokazovania ohľadom posúdenia pravosti podpisu. Účelovosť tejto procesnej obrany žalovaného 4/ súd vnímal aj s ohľadom na to, že námietka pravosti podpisu pôvodného žalovaného 1/ sa mala týkať len samotnej zmluvy o kontokorentnom úvere, nie však jej dodatkov, a navyše za situácie, keď žalovaný 4/ pôvodne argumentoval tým, že pri podpisovaní predmetnej zmluvy nebol prítomný a o obsahu jej znenia sa dozvedel až po doručení žaloby žalobcom. Okrem toho, ak žalovaný 4/ namietal vyvíjanie nátlaku zo strany banky a konateľov spoločnosti pri podpise dodatkov ručiteľských vyhlásení v čase, keď malo dôjsť k prolongácii splatnosti poskytnutého úveru (teda nie pri samotnom poskytnutí úveru), súd nemal pochybnosti o tom, že žalovaný 4/ tak už od roku 2011, keď podpisoval pôvodné ručiteľské vyhlásenie, musel mať vedomosť o poskytnutí úveru zo strany žalobcu (resp. jeho právneho predchodcu), a teda námietku pravosti podpisu pôvodného žalovaného 1/ na zmluve o kontokorentnom úvere považoval súd za vyslovene účelovú procesnú obranu žalovaného 4/.

23. Súd prvej inštancie takisto neakceptoval ani námietku premlčania žalovaného 4/, ktorú právny zástupca žalovaného 4/ vzniesol až na pojednávaní dňa 22.1.2019 s odôvodnením, že zo strany žalobcu došlo na tomto pojednávaní k zmene žaloby. Súd mal za to, že k zmene žaloby zo strany žalobcu na uvedenom pojednávaní nedošlo, a teda žalovaný 4/ mal dostatočný priestor na prípadné vznesenie námietky premlčania v rámci svojej procesnej obrany v dovtedajšom priebehu sporu. Súd prvej inštancie uviedol, že za zmenu žaloby nemožno považovať prípadné uvedenie iného údaju o dátume zosplatenia úveru, pretože v tom prípade ide len o doplnenie skutkových tvrdení. Zmenou žaloby by bola zásadná zmena skutkových tvrdení, z ktorých žalobca odvodzuje svoj žalobný návrh. K tomu však v konaní nedošlo a žalobca sa domáhal nároku na základe rovnakých skutkových okolností, aké uviedol už v žalobe. Navyše súd zdôraznil, že právneho zástupcu žalovaného 4/ sa už na pojednávaní dňa 18.10.2018 dotazoval, či žalovaný 4/ vznáša námietku premlčania s poučením, že na prípadnú námietku premlčania nemusí prihliadať, ak nebude vznesená včas. V súvislosti s uplatnením sudcovskej koncentracie konania súd zdôraznil, že jej zavedením do platnej právnej úpravy zákonodarcia sledoval obmedzenie možnosti strán sporu, aby tieto nezmyselne a účelovo nepredlžovali trvanie sporu postupným navrhovaním ďalších dôkazov a uvádzaním stále nových skutkových tvrdení, napriek tomu, že mali dostatok možností v priebehu konania, aby takéto návrhy na vykonanie dokazovania a skutkové tvrdenia súdu uviedli. Obzvlášť je to zvýraznené (ako i v prejednávanej veci), keď sú obe strany sporu zastúpené právnyimi zástupcami (kde dokonca v takomto prípade nevyplýva zo zákona súdu ani povinnosť poučovať zastúpené strany sporu o sudcovskej koncentrácii konania). S poukazom na uvedené súd niektoré návrhy na vykonanie dokazovania, resp. „novouvádzané“ skutkové tvrdenia žalovaného 4/ nepripustil, pretože boli účelovo uplatnené oneskorene, v zrejmej snahe oddialiť konečné rozhodnutie v merite veci.

24. Zaoberať sa ďalšou pre vec nepodstatnou argumentáciou strán sporu prezentovanou v konaní súd nepovažoval za potrebné, pretože s poukazom na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva pri odôvodnení súdneho rozhodnutia sa nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 216/2012, nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03).

25. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vecne procesným úspechom

žalobcu voči žalovanému 4/ v rozsahu 38,4 % (69,2 % - 30,8 %), keďže žalobca bol v konaní proti žalovanému 4/ úspešný v časti istiny vo výške 200.000 eur a úrokov z omeškania vo výške 46.422,47 eura (t.j. 13,3 % ročne zo sumy 200.000 eur ročne od 25.05.2017 do dňa vydania čiastočného rozsudku) a neúspešný v časti úrokov z omeškania vo výške 109.606,58 eura (t.j. 13,3 % ročne zo sumy 200.000 eur ročne od 11.4.2013 do 24.5.2017). V tejto súvislosti súd uviedol, že niet dôvodu nezohľadniť na účely posúdenia pomeru úspechu a neúspechu strán sporu aj úroky z omeškania, ktoré pri ich kapitalizovaní dosahujú rozsah uplatnenej istiny (rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/95/2010 z 27. januára 2011). V prejednávanej veci nemal súd dôvod odkloniť sa od právneho záveru vyplývajúceho z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 27. apríla 2004 sp. zn. 1 M Cdo 1/2004. Na základe uvedeného pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vzal pri posudzovaní miery úspechu a neúspechu strán sporu (žalobcu a žalovaného 4/) do úvahy okrem istiny aj príslušenstvo pohľadávky (úroky z omeškania).

26. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie žalovaný 4/ s návrhom na jeho zmenu tak, že odvolací súd žalobu voči žalovanému 4/ zamietne; alternatívne navrhol jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP. Dôvodil, že konanie bolo vedené spoločne proti konateľom a väčšinovým spoločníkom spoločnosti AD TEAM, s.r.o. a zároveň proti menšinovým spoločníkom spoločnosti AD TEAM, s.r.o., ktorí podpísali vyhlásenie ručiteľa, avšak v rôznych právnych režimoch a rôznych postaveniach. Nesúhlasil s právnym posúdením súdu prvej inštancie, ktorý v argumentácii týkajúcej sa rozdielu postavenia menšinových a väčšinových spoločníkov odkázal na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej sa pri odôvodnení súdneho rozhodnutia nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. V rozsahu preskúmania aplikácie občianskoprávnej úpravy na daný skutkový stav mal žalovaný 4/ za to, že rozsudok je v celom rozsahu nepreskúmateľný a arbitrárny.

27. Zdôraznil, že žalovaný 4/ predmetnú zmluvu o kontokorentnom úvere nikdy nemal k dispozícii, dozvedel sa o nej len z neformálnych rokovaní s konateľmi spoločnosti, ktorí ho informovali, že potrebujú, aby podpísal vyhlásenie ručiteľa, pretože by spoločnosť nezískala úver od spoločnosti VOLKSBANK Slovensko, a.s. Túto skutočnosť potvrdila aj svedkyňa Ing. O., ktorá vo výpovedi jednoznačne uviedla, že vyhlásenie ručiteľa bolo pripravované bez účasti žalovaných 4/ a 3/. Žalobca pripravil tzv. formulárové znenie bez skúmania postavenia žalovaných v spoločnosti AD TEAM, s.r.o. Žalovaní 3/ a 4/ nemali k dispozícii zmluvu uzatvorenú medzi AD TEAM s.r.o. a žalovanými 1/ a 2/, nevedeli o zostatku, výške a spôsobe splácania úveru, neboli informovaní o maximálnej možnej výške úveru, nákladov spojených s poskytnutím úveru a ročnej percentuálnej miere nákladov. Mal za to, že údajný vzťah založený „Vyhlásením ručiteľa zo dňa 24.3.2011“ musí byť posudzovaný ako občianskoprávny vzťah, pričom „Vyhlásenia ručiteľa zo dňa 24.03.2011“ nespĺňajú náležitosti na platnosť právneho úkonu podľa § 35 OZ.

28. Ďalej namietal postup súdu, ktorým procesnú obranu žalovaného 4/ ohľadom popretia pravosti podpisu pána Blažeka na zmluve o kontokorentnom úvere nepripustil z dôvodu, že nebola uplatnená včas, keď samotný pán W. svoj podpis na zmluve nijakým spôsobom nerozporoval, voči žalobnému nároku žalobcu vyplývajúceho z tejto zmluvy nenamietal a konanie je voči nemu právoplatne skončené, ako aj, že všeobecnú požiadavku žalovaného o vykonanie dokazovania na preukázanie platného a účinného uzatvorenia zmluvy nemožno považovať za námietku neplatnosti podpisu pána Blažeka na zmluve, ani za návrh na vykonanie dokazovania ohľadom posúdenia pravosti podpisu. Rovnako namietal i postup súdu, ktorým súd posúdil obranu žalovaného po zmene žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP, ako uplatnenú neskoro a účelovo. Ak žalobca neunesie v konaní bremeno tvrdenia o podstatných náležitostiach vzniku pohľadávky čo do dôvodu a výšky, nie je možné klásť za vinu argumentáciu žalovaného potom, ako to žalobca uskutoční. Procesné úkony žalobcu sú pre súd a sporové strany záväzné a stanovujú smerovanie a argumentáciu v dokazovaní pred súdom. Žalovaný 4/ mal za to, že takýto jednostranný postup súdu, ktorým súd vytvára priestor len jednej sporovej strane je v priamom rozpore s čl. 46 Ústavy SR v nadväznosti na základné princípy CSP.

29. S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR týkajúce sa neurčitosti právneho úkonu žalovaný trval na tom, že vyhlásenie ručiteľa je právny úkon ako subjektívna právna skutočnosť aprobovaná právnym poriadkom, pre ktorú sú charakteristické nasledovné znaky: prejav vôle, prejav vôle smeruje k vzniku, zmene a zániku práv a povinností, prejav vôle právny poriadok uznáva, právny poriadok s právnym úkonom spája tie následky, ktoré konajúci chcel. Ustanovenie § 37 ods. 1 a 2 OZ kladie požiadavky pre súladnosť vyššie uvedených znakov pre to, aby určitý úkon fyzickej alebo právnickej

osoby bol považovaný za platný právny úkon, pričom týmito požiadavkami sú: sloboda vôle, vážnosť vôle, určitosť prejavu vôle, zrozumiteľnosť prejavu vôle, možnosť (dovolenosť). Súčasne zotrval na svojej argumentácii ohľadom neurčitosti ručiteľského vyhlásenia ako samostatného právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bez ohľadu na majetkové pomery žalovaného v spoločnosti AD TEAM, s.r.o. Mal za to, že nález Ústavného súdu SR II. ÚS 1/2018 - 8 z 11. januára 2018 je v tejto veci nepoužiteľný, pretože pojednáva o práve sťažovateľa na vydanie neodkladného opatrenia voči vykonateľnosti rozhodnutia rozhodcovského súdu, pričom ústavný súd sa v odôvodnení zaoberal procesným postupom krajského súdu ako súdu druhej inštancie a následne konaním Najvyššieho súdu SR ako dovolacieho súdu z procesného hľadiska. Za neaplikovateľný v tejto veci žalovaný 4/ považoval aj rozsudok Súdneho dvora v právnej veci C - 419/11 zo 14. marca 2013 a tvrdil, že neexistuje žiadny predchádzajúci právny názor konštatovaný dovolacím alebo ústavným súdom, že menšinový spoločník v spoločnosti s ručením obmedzeným ručí z akéhokoľvek dôvodu za záväzky spoločnosti voči tretím osobám.

30. Žalovaný 4/ bol menšinovým spoločníkom v spoločnosti s 11,3 % obchodným podielom od 2.2.2010 a s 22,60 % obchodným podielom od 1.5.2013, nikdy nebol zapísaný v obchodnom registri ako konateľ spoločnosti, ani ako prokurista alebo ako iná zodpovedná osoba v pracovnoprávnom vzťahu voči spoločnosti. Vyhlásenie ručiteľa žalovaného 4/ bolo podpísané dňa 24.3.2011, pričom k podpisu žalovaného 4/ označeného ako ručiteľa bol pripojený aj podpis Mgr. Michala Blažeka ako konateľa spoločnosti. Žalovaný 4/ nie je označený ako fyzická osoba podnikateľ, ale ako fyzická osoba spotrebiteľ, jeho trvalým pobytom, dátumom narodenia a rodným číslom. Vyhlásenie ručiteľa neobsahuje odkaz alebo údaj o tom, že zmluva o úvere v znení jej dodatkov je neoddeliteľnou prílohou vyhlásenia ručiteľa. Podpis konateľa spoločnosti vyvodzuje dojem o tom, že žalovaný 4/ mohol, ale nemusel byť informovaný o tom, aký úver si spoločnosť, v ktorej je spoločník, zazmluvnila so žalobcom. Svedčí o tom aj tá skutočnosť, že žalobca až pri podpise dodatku č. 7 k úverovej zmluve vyzval na ďalšie zabezpečenie úveru, ktoré však nezabezpečil právnym úkonom spĺňajúcim všetky náležitosti potrebné na to, aby mohol zaviazat' žalovaného 4/ k úhrade údajnej pohľadávky.

31. Vyhlásenie ručiteľa č. 421 024 5805 z 24.3.2011 v znení dodatku č. 1 z 11.3.2011 podľa § 303 ObZ bolo označené ako obchodnoprávny vzťah, avšak žalovaný 4/ podpísal ručiteľský záväzok v označení fyzickej osoby a nie vo vzťahu k obchodnej spoločnosti AD TEAM. Konštantná judikatúra Najvyššieho súdu SR prejedikuje obchodnoprávne vzťahy ako ručiteľské záväzky len vo vzťahu ku spoločníkom, ktorí sú aj konatelia spoločnosti. Zdôraznil, že judikatúra Najvyššieho súdu SR sa týka len kumulácie funkcie konateľa a spoločníka, a nie spoločníka, ktorý nevykonáva funkciu konateľa v spoločnosti s ručením obmedzeným. Poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1ObdoV 87/2007 zo dňa 17.12.2009. Zdôraznil, že na vzťahy z údajného ručiteľského záväzku voči úveru spoločnosti, v ktorej vlastní fyzická osoba podiel, nie je možné aplikovať obchodnoprávnu úpravu, pretože nejde o vzťahy medzi spoločníkom a obchodnou spoločnosťou alebo vzťahy medzi spoločníkmi - fyzickými osobami nepodnikateľmi a treťou osobou - žalobcom. Ide o výkon dispozičnej slobody fyzických osôb pri nadobúdaní majetku na území SR garantovanej Ústavou SR.

32. Žalovaný 4/ ďalej tvrdil, že zmluva o úvere bola predložená žalobcom až v tomto súdnom konaní a až podpisom dodatku č. 4 možno dedukovať sumu, lehotu na vrátenie a úroky spojené s poskytnutím tejto peňažnej sumy. Dodatok č. 4 bol podpísaný dňa 9.3.2010 a odkazuje na „istinu“ ako „dlžníkom vyčerpaná a doposiaľ nesplatená časť úveru“, ako aj iné slovné spojenia, ktoré neurčujú ani výšku pohľadávky. Žalovaní 3/ a 4/ sa mohli dozvedieť o výške pohľadávky len potom, ako žalobca podal žalobu o zaplatenie na Okresný súd Banská Bystrica. V tejto súvislosti žalovaný 4/ poukázal na obsahové náležitosti písomného vyhlásenia ručiteľa podľa odbornej literatúry k OZ s tým, že ručiť možno zásadne len za pohľadávku, ktorá v dobe ručenia existuje, keďže OZ nemá také ustanovenie ako § 304 ObZ, ktorý umožňuje ručením zabezpečiť aj budúci záväzok alebo záväzok, ktorého vznik je závislý od splnenia podmienky.

33. Žalovaný 4/ ďalej poukázal na zmenu právnej úpravy od 1.5.2004, kde je prelomovým rozhodovaním o tom, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah v prípade, ak je jednou zo zmluvných strán fyzická osoba - spotrebiteľ. Najvyšší súd SR vo viacerých súdnych rozhodnutiach zamietol návrhy generálneho prokurátora na zrušenie rozsudkov súdu prvej a druhej inštancie z dôvodu aplikácie právnych noriem s účinnosťou od 1.5.2014 na zmluvné vzťahy vzniknuté pred prijatím tejto právnej úpravy na ochranu spotrebiteľa. V tejto súvislosti odkázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn.

4MCdo 17/2014 z 26.11.2015, sp. zn. 8MCdo 3/2015 z 28.8.2015. Mal za to, že zo zákonnej definície spotrebiteľského úveru je zrejmé, že vyhlásenie ručiteľa č. 421 024 5805 je spotrebiteľský vzťah uzatvorený medzi spotrebiteľom - žalovaným 4/ a žalobcom, ktorý síce poskytol obchodnej spoločnosti AD TEAM úver podľa § 497 a nasl. ObZ, ako aj uzatvoril vyhlásenie ručiteľa podľa § 303 a nasl. ObZ, avšak len vo vzťahu ku konateľom spoločnosti Mgr. Michala Blažeka a Mgr. Juraja Pullmanna, ktorí vykonávali funkciu konateľov spoločnosti. Podľa žalobného návrhu a znenia ručiteľského záväzku je potrebné považovať ustanovenia ručiteľského záväzku za neprijateľné zmluvné podmienky, a preto neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ. Zákonná definícia ochrany spotrebiteľa vylučuje platnosť ručiteľského záväzku vo vzťahu k žalovanému 4/. Podstatnou náležitosťou pre platnosť takéhoto záväzku by bolo oboznámenie sa s úverovou zmluvou a jej náležitosťami v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom absencia uvedeného spôsobuje absolútnu neplatnosť vyhlásenia ručiteľa č. 421 024 5805 z 24.3.2011 podpísaného žalovaným 4/ v celom rozsahu, ktoré preto nezakladá žalovanému 4/ žiadne povinnosti voči žalobcovi.

34. Žalobca samostatný odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu žalovaného 4/ podal písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo vzťahu k námietke neplatnosti ručiteľského vyhlásenia uviedol, že prevzatie ručiteľského záväzku je potrebné posudzovať v kontexte všetkých okolností, ktoré mohli ovplyvňovať proces jeho dojednaní. Žalovaný účelovo zavádza a hrubo skresľuje skutkový stav. Ručiteľské vyhlásenie je výsledkom slobodnej vôle žalovaného, ktorý prezentoval záujem uspokojiť úverovú pohľadávku žalobcu, ak ju riadne a včas neuspokojí dlžník. Za daných okolností musí byť v čo najväčšej miere rešpektovaná slobodne prejavovaná vôľa oboch zmluvných strán, ako výraz jednej zo základných zásad súkromného práva. Podotkol, že účastníci záväzkovoprávneho vzťahu sú podnikateľskými subjektmi (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 14.3.2013 vo veci Česká spořitelna, a.s. c/a Gerald Feichter, C-419/11; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9.11.2016 sp. zn. 5Ndc/10/2016 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 18/2017), u ktorých sa v porovnaní s inými subjektmi predpokladá vyššia miera odborných znalostí o svojich záväzkových vzťahoch a rizik z nich plynúcich. Žalobca mal za to, že v konaní jednoznačne preukázal dôvodnosť uplatneného nároku, keď súdu prvej inštancie predložil výpisy z účtov, prihlášku pohľadávky do konkurzu (pohľadávka bola správcom zapísaná a zistená) ako aj správu správcu konkurznej podstaty potvrdzujúcu dôvodnosť uplatňovaného nároku.

35. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

36. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), v prvom rade dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 4/ voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu vo zvyšnej časti úrokov z omeškania voči žalovanému 4/ zamietol, bolo podané neoprávnenou osobou.

37. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

38. Pokiaľ teda ide o odvolanie žalovaného 4/ proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý výrok bol v celom rozsahu v prospech žalovaného 4/, keďže ním bola žaloba čiastočne zamietnutá, žalovaný 4/ nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania voči nemu. Odvolaciemu súdu preto nezostávalo iné, ako s použitím ust. § 386 písm. b) CSP odvolanie žalovaného IV. voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie ako podané neoprávnenou osobou odmietnuť.

39. Pokiaľ ide o zvyšnú časť odvolania žalobcu, t. j. jeho odvolanie voči výrokom I. a III. napadnutého rozsudku, krajský súd po zistení, že odvolanie žalovaného 4/ bolo v týchto častiach podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v týchto častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred

jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

40. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu domáhajúceho sa zaplata sumy 200.000 eur s príslušenstvom voči žalovanému 4/ (titulom ručenia žalovaného 4/ za úver poskytnutý žalobcom spoločnosti AD TEAM, s.r.o.) vyhovel, keď dospel k záveru, že ručiteľské vyhlásenie žalovaného 4/ v znení jeho dodatku č. 1 spĺňa formálne aj obsahové náležitosti platného právneho úkonu a záväzok žalovaného 4/ ako ručiteľa je v predmetnom vyhlásení dostatočne určito a zrozumiteľne vyjadrený, pričom vzhľadom na obchodnoprávny charakter ručenia (ako akcesorického vzťahu) aplikácia spotrebiteľského práva v danom prípade neprichádzala do úvahy, a preto neposudzoval otázku platnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného 4/ vo vzťahu k § 53 ods. 5 OZ ani k ustanoveniam zákona č. 129/2010 Z.z.

41. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu voči žalovanému 4/, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa už iba nasledovné:

42. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným 1/ až 4/ ako ručiteľom zaplata sumy 200.000 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania, pričom konanie bolo voči žalovaným 1/ a 2/ právoplatne skončené právoplatnosťou platobného rozkazu č.k. 16Up/35/2017 z 9.5.2017 a predmetom konania zostal len nárok žalobcu voči žalovaným 3/ a 4/. Na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ poskytol dlžníkovi spoločnosti AD TEAM s.r.o. kontokorentný úver, a to na základe zmluvy o kontokorentnom úvere z 10.1.2008 (č.l. 165 spisu) v znení jej dodatkov č. 1 až 9, uzatvorenej podľa § 497 a nasl. ObZ. Žalovaný 4/ (spoločne s ostatnými žalovanými) sa podpísaním vyhlásenia ručiteľa č. 4210245805 z 24.3.2011 v znení jeho dodatku č. 1 z 11.3.2013 zaviazal, že ako ručiteľ uhradí pohľadávky veriteľa (žalobcu) vyplývajúce zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 4210245805 z 11.1.2008 v znení jej neskorších dodatkov, a to v prípade, ak dlžník (spoločnosť AD TEAM, s.r.o.) nespladí svoj splatný záväzok. Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 36K/35/2015 z 9.12.2015 (zverejneným v obchodnom vestníku dňa 18.12.2015) bol na majetok dlžníka - spoločnosti AD TEAM s.r.o. vyhlásený konkurz. Pohľadávka žalobcu bola v konkurznom konaní správcom zistená v prihlásenom rozsahu a ku dňu vyhlásenia konkurzu predstavovala sumu vo výške 1.010.304,22 eura (z toho istina 786.969,11 eura, úroky 15.370,05 eura, úroky z omeškania 207.965,06 eura), pričom žalobca si v tomto súdnom konaní uplatnil nárok na zaplata istiny úverovej pohľadávky iba vo výške 200.000 eur. Z predložených výpisov z kontokorentného účtu spoločnosti AD TEAM vyplynulo, že k načerpaniu úverovej sumy až do výšky 800.000 eur došlo, pričom ku dňu 30.4.2013 nesplatená výška kontokorentného úveru predstavovala sumu 786.230,39 eura. V konaní nebolo preukázané, že by zo strany dlžníka AD TEAM, resp. žalovaných k úhrade dlžnej sumy (alebo jej časti) došlo.

43. Žalovaný 4/ v odvolaní v prvom rade namietal, že vzťah založený „Vyhlásením ručiteľa zo dňa 24.3.2011“ medzi žalobcom a žalovaným 4/ musí byť posudzovaný ako občianskoprávny a spotrebiteľský vzťah, pričom predmetné ručiteľské vyhlásenie žalovaného 4/ nespĺňa náležitosti na platnosť právneho úkonu podľa § 35 OZ, keďže je neurčité a súčasne ustanovenia ručiteľského záväzku sú neprijateľné zmluvné podmienky, a preto je vyhlásenie ručiteľa v celom rozsahu neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ.

44. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny

predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

45. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa odchýlil od právneho názoru súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom, preto sa strany budú v právnom vzťahu vyplývajúcom zo zmluvy o úvere, ako aj v právnom vzťahu, ktorý vznikne zo zabezpečenia záväzku dlžníka, riadiť Obchodným zákonníkom, pričom použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť. Ustanovenie § 261 ods. 7 ObZ pritom výslovne stanovuje pravidlo, že akcesorické záväzky, teda jednotlivé zabezpečujúce prostriedky (vrátane ručenia) sledujú právny režim hlavného záväzku. Keďže ObZ obsahuje osobitnú komplexnú úpravu ručenia ako zabezpečovacieho inštitútu v obchodnoprávných vzťahoch, právna úprava ručenia v Občianskom zákonníku sa pre obchodné záväzkové vzťahy nepoužije. Ide o kogentné ustanovenie bez možnosti odlišnej úpravy zmluvných strán. Ručenie má akcesorický a subsidiárny charakter. Záväzok ručiteľa voči veriteľovi vznikajúci z titulu ručenia je vo vzťahu k hlavnému obligačnému vzťahu existujúcemu medzi veriteľom a dlžníkom vzťahom akcesorickým. Akcesorita ručenia znamená, že medzi veriteľom a dlžníkom z hlavného záväzkového vzťahu nejde o spoludlžnícky vzťah, ale že ručiteľ je iba v postavení vedľajšieho dlžníka. Akcesorita vyjadruje závislosť zabezpečovacieho záväzku na záväzku hlavnom, teda znamená, že vznik a trvanie zabezpečovaného záväzku je priamo podmienené existenciou hlavného (zaisťovaného) záväzku.

46. Súd prvej inštancie preto správne námiety žalovaného 4/ týkajúce sa absolútnej neplatnosti jeho ručiteľského vyhlásenia podľa § 53 ods. 5 OZ z dôvodu, že je spotrebiteľom a ručiteľské vyhlásenie neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. vyhodnotil ako neopodstatnené. Správne taktiež konštatoval, že záväzkový vzťah medzi žalobcom (resp. jeho právnym predchodcom) a hlavným dlžníkom - spoločnosťou AD TEAM, s.r.o. založený zmluvou o kontokorentnom úvere má povahu tzv. „absolútneho obchodu“ a takýto hlavný záväzkový vzťah sa spravuje ustanoveniami ObZ (§ 497 a nasl.), pričom ručenie žalovaných 1/ až 4/, ktorým zabezpečili záväzok spoločnosti AD TEAM, s.r.o. z úverovej zmluvy, sa spravuje rovnakým právnym režimom ako hlavný úverový záväzkový vzťah, a to v zmysle § 261 ods. 7 ObZ.

47. Odvolací súd dodáva, že v prejednávanej veci sa ručenie žalovaných nespravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ale tak, ako to vyplýva z § 261 ods. 7 ObZ, záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy, sa spravujú výlučne Obchodným zákonníkom. Ručením sa zabezpečoval záväzok zo zmluvy o úvere, ktorá sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravuje záväzkovou časťou Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 6 písm. d/ ObZ). Strany sa pritom v zmysle § 263 ObZ ani nemôžu dohodou odchýliť od ust. § 261, preto pre tieto vzťahy, ktoré sa podľa § 261 ObZ spravujú Obchodným zákonníkom, si účastníci nemôžu dohodnúť ani aplikáciu iného zákonníka než Obchodného zákonníka. Keďže je ručenie v Obchodnom zákonníku upravené v § 303 a nasl. komplexne, nie je možné ani z tohto dôvodu aplikovať v prejednávanej veci právnu úpravu ručenia podľa Občianskeho zákonníka (porovnaj v tomto smere napr. R 11/2001 alebo uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/4/2012 z 27.3.2013).

48. Pokiaľ žalovaný 4/ argumentoval tým, že bol v spoločnosti AD TEAM, s.r.o. len menšinovým spoločníkom, a nie konateľom alebo väčšinovým spoločníkom (ako vyplýva z rozsudku Súdneho dvora C-419/11 zo 14.3.2013), a preto jeho ručiteľský záväzok má spotrebiteľský charakter, odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Je síce pravdou, že Súdny dvor v rozsudku C-419/11 uviedol, že článok 15 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 sa má vykladať v tom zmysle, že fyzickú osobu, ktorá má úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povolaním vo vzťahu k spoločnosti, ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti, nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle tohto ustanovenia, ak prevezme ručenie za vlastnú zmenku vystavenú na zabezpečenie záväzkov tejto spoločnosti zo zmluvy o poskytnutí úveru, avšak v prejednávanej sa nejedná o zmenkové ručenie (aval) žalovaného 4/. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že zmenkový ručiteľ (avalista) je samostatným dlžníkom zo zmenky a jeho záväzok je z pohľadu zmenkového veriteľa rovnocenný so záväzkom dlžníka. Na rozdiel od ručenia podľa civilného práva, ktoré je kodifikované v OZ a ObZ, záväzok z titulu avala nesmeruje len voči konkrétnemu zmenkovému dlžníkovi (avalátovi). Je to preto, že avalista zaisťuje zaplatenie záväzku zo skriptúry (zmenky) bez ohľadu na to, za koho sa zaručil. Pre záväzok avalistu nie je typická ani zásada akcesority, ani zásada subsidiarity tak, ako je to pri ručiteľských záväzkoch podľa civilného práva. Akcesorita, ako aj subsidiarita typické pre ručenie podľa civilného práva sú výrazne potreté pri avale. Zásada akcesority pri avale sa uplatňuje len pri vzniku avalu, a to len do tej miery,

či záväzok avaláta je platný z hľadiska formy. Materiálne vady záväzku avaláta však nemajú vplyv na vznik záväzku avalistu, t.j. zásada akcesority sa v tejto súvislosti neuplatňuje. Zásada subsidiarity je potlačená úplne, čo sa prejavuje v tom, že majiteľ zmenky môže uplatňovať svoj nárok voči avalistovi bez ohľadu, či uplatnil svoj nárok najprv voči avalátovi. Taktiež avalista nemôže odvodzovať svoje námietky voči plateniu zmenky od avaláta (t.j. nemôže uplatňovať námietky, ktoré výlučne patria len avalátovi). Avalista môže uplatňovať len svoje námietky voči plateniu zmenky.

49. Z vyššie uvedeného vyplýva, že i napriek tomu, že záväzok zmenkového ručiteľa má abstraktnú povahu a je teda nezávislý od záväzku vystaviteľa, za ktorého sa zaručil, Súdny dvor vyvodil, že i v takom prípade zmenkové ručenie fyzickej osoby poskytnuté v rámci vlastnej zmenky vystavenej na zabezpečenie záväzku obchodnej spoločnosti nemožno považovať za poskytnuté mimo a nezávisle od akejkoľvek podnikateľskej činnosti alebo povolania alebo účelu, ak má táto fyzická osoba s uvedenou spoločnosťou úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povolaním, ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti.

50. V prejednáwanej veci je však ručiteľský záväzok žalovaného 4/ spätý s hlavným záväzkom (v plnom rozsahu sa teda uplatňuje zásada akcesority a subsidiarity), za ktorý ručiteľ (žalovaný 4/) prevzal ručenie, a práve preto je rozhodujúca povaha tohto hlavného záväzku. Ak má hlavný záväzkový vzťah charakter obchodnoprávneho vzťahu, potom aj zabezpečovací vzťah vzťahujúci sa k hlavnému záväzkovému vzťahu má rovnaký charakter. Obchodnoprávny charakter ručenia (ako akcesorického vzťahu) sa odvíja od obchodnoprávneho charakteru zabezpečeného záväzku (napr. úveru), a nie od postavenia subjektov, ktorí zabezpečenie poskytli, ako správne uviedol i súd prvej inštancie.

51. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa neurčitosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného 4/, súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že ručiteľské vyhlásenie žalovaného 4/ v znení jeho dodatku č. 1 spĺňa formálne aj obsahové náležitosti platného právneho úkonu; odkazuje špecificky na konkrétnu úverovú zmluvu, a to v rozsahu čísla, dátumu uzavretia aj výšky poskytnutých prostriedkov, pričom záväzok žalovaného 4/ ako ručiteľa je v predmetnom Vyhlásení dostatočne určito a zrozumiteľne vyjadrený. Odvolací súd dodáva, že pre vznik ručenia vyžaduje ust. § 303 ObZ písomné vyhlásenie budúceho ručiteľa urobené voči veriteľovi, z ktorého je zrejmé, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok. Vyhlásenie žalovaného 4/ obsahuje všetky podstatné náležitosti, ktoré ust. § 303 ObZ vyžaduje; je adresované veriteľovi, je v ňom uvedené, aký záväzok sa zabezpečuje, t. j. záväzok z úverovej zmluvy označenej číslom a uvedením dlžníka, ktorému sa úver poskytol, ako aj výšky úveru, obsahuje vyhlásenie, že sa ručiteľ zaväzuje splniť dlh, a teda uhradiť úver, jeho príslušenstvo, zmluvné pokuty a poplatky, ak ho nesplní dlžník, vyhlásenie má písomnú formu a je podpísané ručiteľom. Požiadavka určitosti predmetného ručiteľského vyhlásenia je splnená tým, že ručiteľ sa zaviazal uhradiť pohľadávky veriteľa (žalobcu) vyplývajúce zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 4210245805 z 11.1.2008 v znení jej neskorších dodatkov, a to v prípade, ak dlžník (spoločnosť AD TEAM, s.r.o.) nesplní svoj splatný záväzok, a teda takéto vyhlásenie sa vzťahuje na všetky finančné záväzky dlžníka voči veriteľovi, ktoré pre neho vyplynú z úverovej zmluvy, ako aj na záväzky, ktoré vzniknú v budúcnosti (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 9.2.2000 sp. zn. 32 Cdo 2384/98, rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 28.5.2008 sp. zn. 32 Odo 629/2006).

52. Za nedôvodnú odvolací súd považoval i námietku žalovaného, že zmluvu o kontokorentnom úvere nikdy nemal k dispozícii, dozvedel sa o nej len z neformálnych rokovaní s konateľmi spoločnosti, ktorú skutočnosť potvrdila aj svedkyňa Ing. O., ktorá vo výpovedi jednoznačne uviedla, že vyhlásenie ručiteľa bolo pripravované bez účasti žalovaného 4/, tiež nevedel o zostatku, výške a spôsobe splácania úveru, nebol informovaný o maximálnej možnej výške úveru, nákladov spojených s poskytnutím úveru a ročnej percentuálnej miere nákladov. Žalovaný 4/ totiž ako spoločník spoločnosti (bez ohľadu na veľkosť jeho obchodného podielu) mal právo kedykoľvek požadovať od konateľov informácie o záležitostiach spoločnosti a nahliadať do dokladov spoločnosti (§ 122 ods. 2 ObZ). Bolo teda výlučne len vecou žalovaného 4/ či pred podpísaním ručiteľského vyhlásenia bude konať s dostatočnou mierou obozretnosti a zabezpečí si potrebné informácie. Ak sám konal nedbanlivo, nemožno následne takúto skutočnosť pričítať na ľarchu žalobcu. Aj v zmysle ustálenej súdnej praxe (R 8/72) je na ručiteľovi, aby si zadovážil informácie o tom, aké povinnosti mu vyplynú z ručiteľského záväzku. Osobitne treba zdôrazniť, ako už bolo uvedené vyššie, že žalovaný 4/ nemá v danej veci postavenie spotrebiteľa. Z tohto dôvodu bola táto námietka žalovaného 4/ bez právneho významu.

53. Žalovaný 4/ taktiež namietal postup súdu, ktorým procesnú obranu žalovaného 4/ ohľadom popretia pravosti podpisu pána Blažeka na zmluve o kontokorentnom úvere nepripustil z dôvodu, že nebola uplatnená včas, keď samotný pán Blažek svoj podpis na zmluve nijakým spôsobom nerozporoval, voči žalobnému nároku žalobcu vyplývajúceho z tejto zmluvy nenamietal a konanie je voči nemu právoplatne skončené ako aj, že všeobecnú požiadavku žalovaného o vykonanie dokazovania na preukázanie platného a účinného uzatvorenia zmluvy nemožno považovať za námietku neplatnosti podpisu pána Blažeka na zmluve, ani za návrh na vykonanie dokazovania ohľadom posúdenia pravosti podpisu.

54. Vo vzťahu k tejto námietke odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 13.9.2018 (č.l. 848) uplatnil svoju diskrečnú právomoc - sudcovskú koncentráciu konania (§ 153 CSP), keď uložil stranám akékoľvek dôkazy označiť alebo predložiť najneskôr do 10 dní pojednávania s tým, že na neskôr predložené návrhy na vykonanie dokazovania nebude súd prihliadať. Zmyslom koncentrácie konania je skoncentrovať, t.j. uskutočniť isté procesné úkony v určitej fáze konania, teda do popredia vystupuje procesná zodpovednosť účastníkov konania a ich aktívny a zodpovedný prístup k povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti. Koncentrácia konania sa týka prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP) a význam má práve pri dokazovaní, keď súd má vďaka povinnosti včasného predkladania prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (najmä skutkové tvrdenia, návrhy a protinavrhy na vykonanie dôkazov) získať čo najskôr podklad na určenie predmetu dokazovania s tým, že možnosť budúcej modifikácie predmetu dokazovania sa eliminuje len na nevyhnutné a nepredvídateľné zmeny alebo na zmeny vyplývajúce z výsledku vykonaného dokazovania. Na skutočnosti a dôkazy predložené označené neskoro súd neprihliada, a teda sa na ne hľadí akoby uplatnené neboli a súd ich nemôže použiť na preukázanie alebo vyvrátenie tvrdení účastníkov. Súd prvej inštancie preto správne neprihliadol na túto, navyše ako správne uviedol, všeobecnú námietku pravosti podpisu p. Blažeka (žalovaného 1/) na zmluve o kontokorentnom úvere, keď ani nebola uplatnená včas (až na pojednávaní dňa 4.12.2018). Tiež je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ žalovaný 4/ navrhoval výsluch p. Blažeka za účelom preukázania platného a účinného uzatvorenia úverovej zmluvy (ktorý návrh bol uplatnený v podaní doručenom súdu 26.9.2018), súd prvej inštancie ho i na pojednávanie predvolal, avšak jeho účasť sa nepodarilo zabezpečiť, preto návrh na výsluch tohto svedka zamietol. I v tomto smere bol procesný postup súd prvej inštancie správny, plne v súlade s ust. § 198 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého súd návrh na výsluch zamietne, ak sa nepodarí prítomnosť svedka zabezpečiť.

55. Žalovaný 4/ rovnako namietal i postup súdu, ktorým súd posúdil obranu žalovaného po zmene žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP, ako uplatnenú neskoro a účelovo, pretože ak žalobca neunesie v konaní bremeno tvrdenia o podstatných náležitostiach vzniku pohľadávky čo do dôvodu a výšky, nie je možné klásť za vinu argumentáciu žalovaného potom ako to žalobca uskutoční.

56. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolaciu súdu nie zrejme, čo konkrétne žalovaný 4/ namietal, t.j. akú konkrétnu argumentáciu, resp. prostriedky procesnej obrany súd prvej inštancie nepripustil a čo nimi chcel žalovaný 4/ žalovaný preukázať. Ak mal týmto žalovaný 4/ na mysli, že súd neakceptoval ním vznesenú námietku premlčania na pojednávaní dňa 22.1.2019 s odôvodnením, že zo strany žalobcu došlo na tomto pojednávaní k zmene žaloby, aj v tomto smere súd prvej inštancie postupoval správne. Odvolací súd má v zhode so súdom prvej inštancie za to, že k zmene žaloby zo strany žalobcu na pojednávaní dňa 22.1.2019 nedošlo, a teda žalovaný 4/ mal dostatočný priestor na prípadné vznesenie námietky premlčania v rámci svojej procesnej obrany v dovtedajšom priebehu sporu. Žalobca v podanej žalobe (návrhu na vydanie platobného rozkazu) doručenej príslušnému súdu dňa 11.4.2017 uviedol, že pohľadávka z kontokorentného úveru sa stala splatnou 20.12.2015, pričom na pojednávaní dňa 22.1.2019 uviedol len toľko, že „najpodstatnejším je výpis z účtu ku dňu 30.4.2014, z ktorého vyplýva, že pohľadávka bola preúčtovaná v dôsledku reštrukturalizačného plánu“. Takéto vyjadrenie žalobcu nie je možné považovať za podstatnú zmenu skutkových tvrdení, a teda za zmenu žaloby, ako správne uviedol súd prvej inštancie. Ako vyplýva z obsahu spisu (č.l. 943), súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 18.10.2018 dotazoval žalovaného 4/, či vznáša námietku premlčania s poučením, že na prípadnú námietku premlčania nemusí prihliadať, ak nebude vznesená včas. V tejto súvislosti odvolací súd opakovane poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 13.9.2018 (č.l. 848) uplatnil sudcovskú koncentráciu konania s určením lehoty 10 dní od pojednávania na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a obrany. Preto ak žalovaný vzniesol námietku premlčania na pojednávaní dňa 22.1.2019, jednoznačne tento prostriedok procesnej obrany (hmotnoprávna námietka) nebol uplatnený včas a súd prvej inštancie na námietku premlčania správne neprihliadol. Pre úplnosť odvolací dopĺňa, že i v prípade, ak by námietka premlčania bola uplatnená

včas, pohľadávka žalobcu by jednoznačne premlčaná nebola, keďže premlčanie žalobou uplatneného nároku sa spravuje ustanoveniami ObZ, a nie OZ ako sa mylne domnieval žalovaný 4/.

57. Skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného 4/ neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Všetky skutkové zistenia, vyplývajúce z obsahu spisu boli riadne uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa s podstatnými otázkami v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysporiadal. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne zrozumiteľne odôvodnené a logicky konzistentné.

58. Pre úplnosť sa dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania (strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04).

59. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalovaného 4/, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi žiadnej zo strán osobitne nenapadnutým, s použitím § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

60. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offio podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému 4/. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

61. Pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že v záhlaví napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie sa nachádza zrejma chyba v písaní v časti označenia mena žalovaného 2/, ktorú je potrebné opraviť opravným uznesením v zmysle § 224 CSP.

62. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).